

Sygn. akt II K 958/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Joanna Polikowska

Protokolant Marta Szewc

po rozpoznaniu w dniach: 22.02.2019 r., 03.04.2019 r., 08.05.2019 r.
i 13.11.2019 r.

sprawy: ***D. L.***

syna G. i K. z domu L.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 18 marca 2018 roku wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie Republiki Czeskiej w miejscowości H. za kwotę 2000 Koron czeskich, a następnie przewozu pociągiem do Polski środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 15,57 grama,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w okresie od 2012 roku do 08 października 2013 roku, od 07 grudnia 2013 roku do dnia 29 stycznia 2015 roku, od dnia 25 czerwca 2015 roku do dnia 16 października 2015 roku, od dnia 13 grudnia 2017 roku do miesiąca lutego 2018 roku w J. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy udzielał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej R. K. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż 40 razy w ilości co najmniej po 1 gram każdorazowo za kwotę 25 złotych, M. P. nieodpłatnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż dwa razy w ilości co najmniej po 0,2 grama, P. P. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż 1 raz w ilości co najmniej 0,5 grama za kwotę 15 złotych oraz nieodpłatnie nie mniej niż 10 razy w ilości co najmniej 0,3 grama,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje oskarżonego ***D. L.*** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 5 /pięciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 /stu/ stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 10 /dziesięciu/ złotych;

II. uznaje oskarżonego ***D. L.*** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w nieustalonych dniach w okresie od 2012 r. do dnia 07 października 2013 r., od dnia 09 grudnia 2013 r. do dnia 28 stycznia 2015 r., od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia 15 października 2015 r. i od dnia 14 grudnia 2017 r. do miesiąca lutego 2018 r. tj. występku z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **D. L.** kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 /jednego/ roku i 1 /jednego/ miesiąca pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **D. L.** okres zatrzymania od dnia 18 marca 2018 r. godz. 15.45 do dnia 20 marca 2018 r. godz. 13.41, tj. dwa dni, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. L.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 1015 zł /tysiąc piętnaście złotych/;

VI. na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...) i Drz (...) i zarządza ich zniszczenie;

VII. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. A. kwotę 972 zł plus 223,56 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **D. L.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 958/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. L. jest znajomym R. K., P. P. oraz M. P.. W nieustalonych dniach w okresie od 2012 r. do dnia 07 października 2013 r., od dnia 09 grudnia 2013 r. do dnia 28 stycznia 2015 r., od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia 15 października 2015 r. i od dnia 14 grudnia 2017 r. do miesiąca lutego 2018 r. w J. udzielał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej R. K. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż 40 razy, w ilości co najmniej po 1 gram każdorazowo za kwotę 25 złotych, M. P. nieodpłatnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż dwa razy, w ilości co najmniej po 0,2 grama, P. P. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż 1 raz, w ilości co najmniej 0,5 grama za kwotę 15 złotych oraz nieodpłatnie nie mniej niż 10 razy w ilości co najmniej 0,3 grama.

Dowód:

- zeznania świadka R. K. k.28-31, częściowo k. 73-74,

- zeznania świadka P. P. k. 42-43,

- zeznania świadka M. P. k. 36-38,

- wyjaśnienia oskarżonego D. L. k. 51-52, 59-60,

W dniu 18 marca 2018 roku oskarżony D. L. udał się do Republiki Czeskiej, gdzie w miejscowości H. zakupił środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 15,57 grama, za kwotę 2000 koron czeskich, a następnie przywiózł ten środek pociągami do Polski.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. L. k. 51-52, 59-60,

Z dworca kolejowego oskarżonego D. L. odebrał swoim samochodem A. K.. Gdy jechali ul. (...) w J. samochód kierowany przez A. K. został zatrzymany przez Policję do kontroli drogowej. Podczas przeszukania został przy D. L. ujawniony środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 5,25 grama. Został on zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Następnie podczas przeszukania na Komisariacie I Policji w J. ujawniono schowany przez oskarżonego D. L. do bielizny środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości 10,32 grama.

Dowód:

- protokół przeszukania osoby k. 3-5, 15-17,
- protokół zatrzymania osoby k. 8,
- protokół użycia testera narkotykowego k. 9, 19,
- protokół użycia wagi k. 10, 20,
- wyjaśnienia oskarżonego D. L. k. 51-52, 59-60,

Oskarżony D. L. ma lat 30, nie posiada wyuczonego zawodu, był zatrudniony na podstawie umowy o dzieło u A. K. za wynagrodzeniem 1500 zł, jest kawalerem, posiada dziecko w wieku 10 lat, na które płaci alimenty w kwocie 350 zł miesięcznie, nie posiada wartościowego majątku,

Dowód:

- dane osobo - poznawcze oskarżonego k. 49-50, 142,

Oskarżony D. L. był uprzednio karany sądownie.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego k. 171-174,
- odpisy wyroków k. 76-81.

Oskarżony D. L. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż marihuanę kupił rano dnia 18 marca 2018 r. w H., w Czechach. Pojechał tam pociągiem, zaczął przypadkowego mężczyznę, który kazał mu poczekać na dworcu, a sam gdzieś pojechał. Wrócił po pół godziny i przywiózł w czarnej folii marihuanę. Kupił od niego tę marihuanę za niecałe 2000 koron czeskich. Transakcja miała miejsce na ulicy. Schował marihuanę i wrócił pociągiem do Polski. W J. zadzwonił po A. K., żeby zawiózł go do domu z tą marihuaną. Nie powiedział mu, że ma przy sobie narkotyki. Nie zdążyli dojechać do jego domu, bowiem zatrzymała ich Policja. Jak zatrzymał ich patrol Policji, to część marihuany zdążył schować do bielizny. Nie kupował marihuany w celu jej dalszej sprzedaży. Kupił tak dużo, aby często nie jeździć. Po raz pierwszy przywiózł zakupioną w Czechach marihuanę do Polski. Wcześniej jeździł do Czech i palił na miejscu.

Oskarżony przyznał, iż zna R. K. od 16 lat. Zaprzeczył, aby sprzedawał mu marihuanę za kwotę 25 zł. Najczęściej dawał mu on 5 zł lub kupował dwa piwa, aby móc zapalić. On też kupował od R. K. marihuanę. Jak spotkał się z nim to razem palili – raz przynosił R. K. raz on. Przyznał także, iż zna P. P. od 8 lat, a jej chłopaka M. P. od grudnia 2017 r. Poznał go przez P. P.. Wyjaśnił, że możliwe jest, że raz sprzedał P. P. marihuanę za kwotę 15 zł. Najczęściej jednak palił z nimi swoją marihuanę, częstował ich. Przychodzili do niego z piwem i za piwo pozwalał im palić marihuanę. Razem palili jego marihuanę z dziesięć razy. Zaprzeczył, aby handlował marihuaną.

Na rozprawie oskarżony D. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Zaprzeczył, aby marihuanę kupił w Czechach. Wyjaśnił, iż nie chciał, aby Policja wnikała skąd ją ma, sugerował się tym, aby kupić ją legalnie. Kupił ją w Polsce na swój użytek. Nie zna nazwiska znajomego, od którego kupował marihuanę w Polsce. Kontaktował się z nim telefonicznie, nie posiada jego numeru telefonu. Wymyślił historię o nabyciu marihuany w Czechach, bo bał się i nadal się boi osoby, od której ją kupił. Nie powiedział o swoich obawach podczas przesłuchania przed prokuratorem, bo chciał, aby szybko go puścili. Policjant, który go przesłuchiwał wpływał na treść jego wyjaśnień mówiąc, że w Polsce nie ma takiego „ziola”, że musiał go wziąć z Czech i wtedy pomyślał, że jak już myślą że z Czech, to niech będzie, że z Czech.

Z P. P. palił marihuanę z 15 lat wcześniej, dawał jej marihuanę, miał wtedy 16 lat. Zaprzeczył, aby sprzedawał P. P. marihuanę. W toku postępowania przygotowawczego składał wyjaśnienia określonej treści, aby Policja nie wnikała skąd wziął marihuanę. Jak został zwolniony przez Policję, na drugi dzień, spotkał R. K., który powiedział mu, iż nawymyślał na niego, że czterdzieści razy kupił od niego marihuanę, że na drugi dzień pójdzie na Policję wyjaśnić to. Mówił mu, że to wszystko co zeznał mówiła Policja, a on tylko przytakiwał. A. K. zawiózł go na dworzec PKP w J., a potem po niego przyjechał. Rozmawiał z nim A. K., u którego pracuje, na temat jego zatrzymania. Powiedział mu, iż niepotrzebnie wyjaśnił, że kupił marihuanę w Czechach. Nie poszedł ani na Policję ani do prokuratora, aby złożyć wyjaśnienia, że kupił narkotyki w Polsce, bo nie widział, że może pójść i odwołać swoje wyjaśnienia. Wyjaśnił też, iż nie zna powodów dla których osoby składające zeznania w tej sprawie miałyby go pomawiać, że sprzedawał im marihuanę. Wydaje mu się, iż wpływała na te osoby Policja, mówiąc określone treści, a one tylko przytakiwały.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. L. w zakresie w jakim twierdził on, iż ujawniony przy nim narkotyki w postaci marihuany o łącznej wadze 15,57 grama zakupił on w Polsce jak też i w zakresie w jakim zaprzeczał on, iż udzielał R. K. marihuanę nie mniej niż 40 razy w ilości co najmniej po 1 gram każdorazowo za kwotę 25 złotych, P. P. nie mniej niż 1 raz w ilości co najmniej 0,5 grama za kwotę 15 złotych, a także iż udzielał nieodpłatnie P. P. nie mniej niż 10 razy w ilości co najmniej 0,3 grama oraz M. P. nie mniej niż dwa razy w ilości co najmniej po 0,2 grama. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd ocenił jako nieudolną linię obrony oskarżonego zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu aktem oskarżenia czyny. Sąd miał bowiem na uwadze, iż wyjaśnienia oskarżonego D. L. składane w toku postępowania w sprawie były niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne. Stały one też w sprzeczności z zeznaniami świadków R. K., P. P. i M. P. w zakresie, w jakim Sąd przydał im walor wiarygodności oraz stały w sprzeczności z zeznaniami świadków M. G. i R. H. , którym Sąd przydał walor wiarygodności.

Z zeznań świadków R. K., P. P. i M. P. złożonych w toku postępowania przygotowawczego jednoznacznie wynika, iż oskarżony D. L. udzielał im środka odurzającego w postaci marihuany – R. K. i P. P. zarówno odpłatnie jak i nieodpłatnie zaś M. P. nieodpłatnie. Wskazani świadkowie opisali, w jakich okolicznościach oraz w jakich ilościach oskarżony udzielał im marihuanę, podając też w przybliżeniu czas w jakim miało to miejsce, zaś R. K. oraz P. P. wskazali nadto za jakie kwoty i w jakich ilościach kupowali od oskarżonego marihuanę. Dokonując oceny wiarygodności zeznań złożonych przez wskazanych świadków w toku postępowania w sprawie uwadze Sądu nie uszło, iż ich zeznania nie były konsekwentne w toku tego postępowania. Świadek R. K. już na etapie postępowania przygotowawczego zmienił treść swoich zeznań, na korzystne dla oskarżonego, a następnie na rozprawie składał zeznania zmierzające do uwiarygodnienia linii obrony prezentowanej przez oskarżonego D. L. na rozprawie. Także świadkowie P. P. i M. P. zeznając na rozprawie starali się uwiarygodnić twierdzenia oskarżonego zaprezentowane w złożonych na rozprawie wyjaśnieniach. Niewątpliwie na zmianę zeznań złożonych pierwotnie przez świadków R. K., P. P. i M. P. miały wpływ spotkania tych osób z oskarżonym. D. L. spotkał się ze świadkiem R. K. po tym jak opuścił (...). Z zeznań R. K. wynika, iż podczas tego spotkania oskarżony D. L. najpierw pytał go, czy złożył obciążające dla niego zeznania, potem natomiast wskazał mu, iż „dobrze by było, żeby to jakoś odkręcić” i z tego powodu zdecydował się on pojechać drugi raz na Komisariat Policji i sprostować swoje wcześniejsze zeznania. Z zeznań świadka P. P. również wynika, że oskarżony rozmawiał z nią i jej partnerem M. P. na temat treści zeznań, jakie złożyli w postępowaniu przygotowawczym. Jak wskazała świadek P. P. w tym celu oskarżony przyszedł do ich miejsca zamieszkania i dopytywał ich jakiej treści złożyli zeznania.

Zarówno oskarżony D. L. jak i świadkowie R. K., P. P. i M. P. wskazywali na zachowania przesłuchujących ich policjantów, które miały spowodować, że D. L. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zaś wskazani świadkowie złożyli zeznania obciążające oskarżonego. Brak jest podstaw do przydania wiarygodności zarówno twierdzeniom oskarżonego jak i świadków R. K., P. P. i M. P., w tym zakresie. Oskarżony D. L. i świadek P. P. w toku postępowania przygotowawczego byli przesłuchiwani przez funkcjonariusza Policji M. G. zaś R. K. składając pierwsze zeznania i M. P., byli przesłuchiwani przez funkcjonariusza Policji R. H.. Drugie zeznania w toku śledztwa świadek R. K. składał przed funkcjonariuszem Policji M. G.. M. G. i R. H. zostali przesłuchani w charakterze świadków na okoliczności przeprowadzonych przesłuchań zarówno oskarżonego jak i świadków w niniejszej sprawie. Treść złożonych przez nich zeznań nie potwierdza, aby wywierali w jakikolwiek sposób presję na osoby przesłuchiwane lub sugerowali treść wyjaśnień, czy zeznań jakie mają złożyć. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. G. i R. H.. Wskazani świadkowie są funkcjonariuszami Policji, osobami obcymi zarówno dla świadków jak i dla oskarżonego D. L.. Czynności procesowe w sprawie przeprowadzali w ramach swoich obowiązków służbowych. Brak jest jakichkolwiek dowodów, które wskazywałyby na ich zainteresowanie niekorzystnym dla oskarżonego rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy.

Z ostrożnością Sąd podszedł w przedmiotowej sprawie do zeznań złożonych przez świadka A. K.. Treść wyjaśnień oskarżonego jak też i zeznań tego świadka wskazuje, iż poza tym, że oskarżony D. L. wychowywał się ze świadkiem na jednej ulicy oraz iż był zatrudniony w firmie żony A. K., oskarżonego z A. K. w dniu 18 marca 2018 r. łączyły bliskie relacje koleżeńskie. A. K. przyjechał aby odebrać z dworca PKP w J. oskarżonego, gdy z Czech wrócił on pociągiem do J.. Zeznania złożone przez świadka A. K. w niniejszej sprawie Sąd również ocenił jako zmierzające do uwiarygodnienia linii obrony prezentowanej przez oskarżonego na rozprawie. Były one bowiem sprzeczne z treścią złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez oskarżonego wyjaśnień. Oskarżony D. L. wyjaśnił bowiem, iż w dniu 18 marca 2018 r. wracając z Czech z zakupioną marihuaną zadzwonił po A. K., aby podwiózł go do domu. Z zeznań świadka A. K. wynika natomiast, iż w tym dniu nie tylko odbierał oskarżonego z dworca PKP w J., ale także go na ten dworzec zawiózł i oczekiwał tam na oskarżonego około 20-30 minut. Jednocześnie nie potrafił świadek wskazać w godzin, kiedy miało to miejsce. Świadek zeznał, iż był zatrzymany w tym dniu przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej na ul. (...) w J. w czasie, gdy wracał z oskarżonym z dworca PKP i podczas tej kontroli drogowej D. L. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Z protokołu zatrzymania oskarżonego D. L. w dniu 18 marca 2018 r. wynika, iż został on zatrzymany o godz. 15.45, nie zaś jak początkowo twierdził A. K. w godzinach przedpołudniowych. Podawany przez świadka A. K. czas oczekiwania na oskarżonego w samochodzie w okolicach dworca PKP w J. zmierzał do uwiarygodnienia twierdzeń oskarżonego prezentowanych na rozprawie, iż środek odurzający kupił on w Polsce. Oczywistym jest bowiem, iż w ciągu 20-30 minut nie jest możliwe dojechanie pociągiem do stacji kolejowej w H. i powrót do J.. Nie polegają na prawdzie zeznania świadka A. K. także w zakresie w jakim wskazywał on, iż nie rozmawiał z oskarżonym D. L. o jego zatrzymaniu. Są one sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Oczywistym jest bowiem, iż A. K., u którego de facto pracował oskarżony i w obecności którego został zatrzymany, musiał się interesować przyczyną jego zatrzymania, skoro przeczytał o niej w prasie. Zeznania świadka A. K. w tym zakresie stoją też w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, który stwierdził, że rozmawiał on ze świadkiem A. K. na temat zatrzymania i podczas tej rozmowy poinformował go, że Policji powiedział, iż narkotyki kupił w Czechach oraz że informację taką przekazał Policji niepotrzebnie.

Walor wiarygodności Sąd przydał pozostałym dowodom z dokumentów zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Brak było podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność. Oskarżony D. L. w szczególności nie kwestionował ilości środka odurzającego, który został przy nim znaleziony wskazanych w protokołach użycia wagi, jak również iż były to konopie inne niż włókniste, co wynika z protokołów użycia testera narkotykowego.

Zachowaniem swoim oskarżony D. L. zrealizował znamiona występku:

- z art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, oskarżony bowiem w dniu 18 marca 2018 roku wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia na terenie Republiki Czeskiej w

miejsowości H. za kwotę 2000 koron czeskich, a następnie przewozu pociągiem do Polski środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, o łącznej wadze 15,57 grama.

- z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., oskarżony bowiem w nieustalonych dniach w okresie od 2012 r. do dnia 07 października 2013 r., od dnia 09 grudnia 2013 r. do dnia 28 stycznia 2015 r., od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia 15 października 2015 r. i od dnia 14 grudnia 2017 r. do miesiąca lutego 2018 r. w J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy udzielał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej R. K. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż 40 razy w ilości co najmniej po 1 gram każdorazowo za kwotę 25 złotych, M. P. nieodpłatnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż dwa razy w ilości co najmniej po 0,2 grama, P. P. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste nie mniej niż 1 raz w ilości co najmniej 0,5 grama za kwotę 15 złotych oraz nieodpłatnie nie mniej niż 10 razy w ilości co najmniej 0,3 grama.

Oskarżony był w pełni świadomy tego, iż substancja, którą posiadał w dniu 18 marca 2018 r. jest środkiem odurzającym – marihuana. Jednoznacznie wynika to z wyjaśnień oskarżonego.

Wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. W stosunku do oskarżonego D. L. nie zachodziły żadne okoliczności, które wpływałyby na umniejszenie jego winy.

Oskarżony D. L. w zakresie obu czynów działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, iż nie powinien nabywać na terenie Republiki Czeskiej i przywozić do Polski środka odurzającego, a mimo to w dniu 18 marca 2018 r. udał się do miejscowości H., gdzie zakupił za kwotę 2000 Koron czeskich środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 15,57 grama, a następnie dokonał jego przewozu pociągiem do Polski. Oskarżony wiedział też, iż nie powinien udzielać ani odpłatnie ani nieodpłatnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, a mimo to udzielał tego środka odurzającego R. K., P. P. i M. P. nieodpłatnie, a nadto odpłatnie R. K., P. P..

Spoleczna szkodliwość czynów oskarżonego była znaczna. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego wpływa przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia tych czynów.

Oskarżony dokonał nabycia na terenie Republiki Czeskiej, a następnie przywiózł do Polski taką ilość marihuany, która odpowiadała około 155 porcjom konsumpcyjnym tego narkotyku. Najmniejsza, najczęściej spotykana porcja handlowa ziela konopi innych niż włókniste wynosi około 0,1 grama. O stopniu społecznej szkodliwości decyduje nie tylko ilość przywiezionych przez oskarżonego do Polski środków, ale istotne znaczenie dla oceny wagi czynu ma też rodzaj tych środków narkotycznych. Oskarżony dokonał przywozu środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Tzw. marihuana, którą oskarżony posiadał jest spośród istniejących substancji narkotycznych na tzw. czarnym rynku, najmniej szkodliwa dla zdrowia osób zażywających narkotyki i ma najmniejsze właściwości uzależniające.

Udzielanie w rozumieniu art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oznacza wszelkie udostępnienie konsumentom narkotyku. Udzielanie innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej oznacza czynność przekazania jej środka lub substancji. Ugruntowane jest orzecznictwo, w myśl którego o "udzieleniu" środka odurzającego w rozumieniu art. 46 ustawy (obecnie art. 59) można mówić jedynie wówczas, gdy sprawca sprzedaje ów środek osobie będącej konsumentem narkotyku, a więc wówczas gdy środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jej potrzeb jako konsumenta, a nie jako dealera (tak SA w Białymstoku w wyroku z dnia 20 marca 2001 r., II AKa 34/01, OSA 2002, z. 4, poz. 31 oraz SA w Katowicach w wyroku z dnia 27 czerwca 2002 r., II AKa 201/02, KZS 2003, z. 2, poz. 63). Dla odpowiedzialności sprawcy nie jest istotne, czy osoba, której udzielił środka odurzającego lub substancji psychotropowej, faktycznie ich użyła. Każde odpłatne udzielenie bez wymaganego zezwolenia, określonego przepisami

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, środka odurzającego lub substancji psychotropowej innej osobie wyczerpuje przyjęcie działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej statuując ocenę zachowania sprawcy (sprawców) w ramach czynów spenalizowanych w treści art. 59 powołanej ustawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 lutego 2006 r. II AKa 290/05 OSAB 2006/1/35, KZS 2008/7-8/113, OSA 2008/6/26). Art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje także typ uprzywilejowany, wypadek mniejszej wagi. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest jednakże podstaw do przyjęcia, iż czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi. Podstawowym kryterium, które pozwala na uznanie, iż czyn stanowi wypadek mniejszej wagi są występujące w czynie okoliczności zmniejszające zawartość bezprawia, a taka ocena jest możliwa wyłącznie poprzez analizę okoliczności charakteryzujących stronę przedmiotową i podmiotową. Oskarżony udzielił środek odurzający w postaci ziela konopi innym niż włókniste dwóm osobom – R. K. nie mniej niż 40 razy, w ilości co najmniej po 1 gram każdorazowo za kwotę 25 złotych oraz P. P. nie mniej niż 1 raz w ilości co najmniej 0,5 grama za kwotę 15 złotych, osiągając łącznie z tego procederu kwotę co najmniej 1.015 zł. Czasokres działania oskarżonego był stosunkowo długi, przerywały go tylko pobyty oskarżonego w zakładzie karnym. Oskarżony sprzedawał narkotyki wielokrotnie, o czym świadczy wysokość kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Wskazać przy tym należy, iż samo jednokrotne odpłatne udzielenie środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podlega penalizacji. W niniejszej sprawie oskarżony czynił to wielokrotnie działając z góry powziętym zamiarem handlu narkotykami (art. 12 § 1 k.k.). Działalność przestępcza oskarżonego została przerwana wyłącznie interwencją organów ścigania. Nie można wprawdzie precyzyjnie ustalić ile razy oraz jaką ilość narkotyków oskarżony sprzedawał jednorazowo R. K. i P. P., nie mniej jednak czynu jego nie można kwalifikować jako wypadku mniejszej wagi, bo działał on realizując z góry powzięty zamiar, którego istotą był obrót środkiem odurzającym. W tych okolicznościach stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należało ocenić jako znaczny, podobnie jak stopień jego winy, co wyklucza jednocześnie uznanie, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

Jako okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd wziął pod rozważę jego uprzednią karalność, w tym za przestępstwo podobne. Z danych o karalności oskarżonego oraz z załączonego odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 20 lutego 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 43/15 wynika, iż D. L. był karany za posiadane w dniu 20 listopada 2014 r. narkotyków wbrew przepisom ustawy.

Sąd nie dopatrył się wobec oskarżonego okoliczności łagodzących.

IX. Przy wymiarze kary oskarżonemu D. L., Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego. Orzekając wobec oskarżonego za występki z art. 55 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 10 złotych oraz za występki z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, a w szczególności rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra prawnego.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego D. L. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę łączną w przedmiotowej sprawie za zasadne Sąd uznał zastosowanie zasady asperacji. Stosując tę zasadę uwzględnił Sąd czasookres popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu, motyw jego działania, ten sam rodzaj winy oraz iż naruszały one te same dobra chronione prawem - życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne). Sąd wymierzając karę łączną miał na uwadze pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2012 r. II AKa 10/12, KZS 2012/3/41, który ma zastosowanie także w tej sprawie, iż kara łączna jest swojego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej skazanego za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania: słuszności i celowości, wyrażone przez związek podmiotowo - przedmiotowy i czasowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. O granicach kary łącznej decyduje ścisłość tego związku, więc stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw. W aspekcie przedmiotowym związek przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych

czynów jak tożsamość pokrzywdzonych, rodzaj naruszonych dóbr prawnych, sposób działania sprawcy, bliskość czasowa poszczególnych przestępstw itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywów bądź pobudki, jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów itd.

Kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywna wymierzone oskarżonemu w niniejszej sprawie, jak i łączna kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego D. L. w tym wymiarze winny uświadomić oskarżonemu naganność jego postępowania oraz wdrożyć go do przestrzegania norm społecznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

W toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie oskarżony był zatrzymany w okresie od dnia 18 marca 2018 r. godz. 15.45 do dnia 20 marca 2018 r. godz. 13.41. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu wskazany okres zatrzymania tj. dwa dni, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Stosownie do art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł względem oskarżonego D. L. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego mu przestępstwa z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., w wysokości 1.015 zł. Kwota ta jest konsekwencją ustalenia, iż oskarżony zbył w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za taka kwotę środki odurzające.

Na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie Drz (...) i Drz (...) i zarządził ich zniszczenie.

XII. W toku postępowania oskarżonemu D. L. Sąd wyznaczył z urzędu obrońcę w osobie adw. G. A.. Obrońca oskarżonego wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu i oświadczyła, że koszty te nie zostały uiszczone. Z tego względu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. A. kwotę 972 zł plus 223,56 zł VAT, tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu. Wskazana kwota uwzględnia udział obrońcy oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym w sprawie oraz ilość terminów rozprawy, w których brała udział obrońca oskarżonego. Mieści się ona w granicach stawek minimalnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U 2016.1714).

Sytuacja finansowa i majątkowa oskarżonego D. L. wskazuje, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Orzeczona została wobec niego kara grzywny oraz kara łączna pozbawienia wolności, z zeznań świadka A. K. wynika, iż nie oskarżony już nie pracuje w firmie jego żony. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.